

عنوان مقاله:

بررسی زبانی و ادبی کتیبه ی داریوش در نقش رستم (DNb)

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 3، شماره 7 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

فرخ حاجیانی - دانشیار گروه فرهنگ و زبان های باستانی ایران دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

فارسی باستان، گونه‌ی زبانی به کار رفته به خط میخی در سنگ نوشته‌های شاهان هخامنشی (سده‌های ششم تا چهارم پیش از میلاد) است که در حقیقت نشان دهنده‌ی گویشی از گویش‌های ناحیه‌ی پارس و یکی از گویش‌های جنوب غربی ایران است. این زبان با واژه-هایی از گویش دیگر و با گونه‌هایی کهن‌گرا نوشته شده است و به خوبی ویژگی‌های سبکی و زبان ادبی بودن را در خود دارد. در کتیبه‌ی فارسی باستان آرامگاه، داریوش که در کنار در ورودی آرامگاه داریوش نوشته شده و به کتیبه‌ی DNb معروف است، داریوش خود را در یک هیات شاه آرمانی معرفی می‌کند که می‌توان آن را آیین شهریاری نامید و داریوش می‌خواهد خود را در آن آیین جای دهد و در قالب پیامی به گوش جهانیان برساند. مقایسه‌ی نوشته‌های دیگر داریوش با این کتیبه‌ی آرامگاه که آخرین سخنان اوست، این تصور القا می‌شود که این کتیبه شاید نوعی وصیت‌نامه باشد. در بند آخر کتیبه‌ی داریوش، شامل ده سطر اندرزی است که به یکی از جوانان جامعه که احتمالا از آنانی که در صف سربازان جاویدان یا فرماندهان آینده قرار می‌گیرند، می‌دهد. از دیگر ویژگی‌های این کتیبه، مسائل و مباحث اخلاقی است که داریوش بر آن تاکید فراوانی دارد.

کلمات کلیدی:

زبان های ایرانی زبان های ایران باستان کتیبه های فارسی باستان کتیبه های داریوش اول نقش رستم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/939963>

